

Reamintirea mărturiei mesagerilor: Pavel și Sila (2:1-16)

În acest capitol, Pavel le aduce aminte tesalonicenilor de mărturia sa în mijlocul lor. Alături de experiența convertirii, pilda lui Pavel era o altă resursă importantă pentru credința lor și trăirea lor creștină. Deși lucrurile pe care Pavel le scrie în acest pasaj nu sunt noi pentru destinatari, ele au rolul de a întipări în memoria lor pilda lui Pavel din mijlocul lor. Reamintirea are probabil un dublu scop:

- pe de o parte li se aduce aminte ce înseamnă să calci pe urmele lui Hristos
- iar pe de altă parte Pavel previne posibile atacuri din partea denigratorilor.

În cartea Fapte și epistolele pauline descoperim că un atac constant din partea celui rău împotriva lucrării lui Pavel a fost denigrarea lui Pavel. Oamenii nu pot separa mesajul de mesager. Dacă mesagerul nu este credibil, mesajul, oricât de frumos și adevărat ar fi, cade și el în dizgrație. Pentru a diminua din impactul propovăduirii lui Pavel cel rău a lovit constant în credibilitatea lui Pavel. În mod cert, cel rău a încercat mai întâi să lovească în credința lui Pavel și în integritatea lui. Pângărirea prin păcat ar fi fost cea care, nu doar că ar fi oprit puterea Duhului din Pavel, dar ar fi oferit și un motiv real pentru discreditarea apostolului. Dar Pavel și-a apărat cu strășnicie poziția sa în Domnul. El s-a purtat aspru cu trupul său și nu a cedat nici în fața celor mai mari suferințe. Atunci cel rău a început să inventeze tot felul de lucruri împotriva lui. Slujitorii diavolului au fost ca de obicei bârfitorii, denigratorii de profesie, cei care aruncă vorbe și duc vorba mai departe în mod iresponsabil fără să o verifice. Pavel adesea se apăra față de acuzele aduse. Epistola 2 Corinteni pare a fi de fapt apărarea apostolului în fața falselor acuze primite. Lupta a fost așa de intensă încât Pavel a decis să nu se folosească de dreptul său din Evanghelie (vezi cap.9). El și cei din echipa lui munceau pentru a se întreține și au refuzat să fie sprijiniți de Biserica pe care o slujeau. Deși acest lucru nu era o poruncă, ei au renunțat la dreptul lor pentru a anihila posibila denigrare: ***Pavel vestește Evanghelia pentru bani! El este un leneș și atunci trăiește pâlăvrăgind, trăiește pe spinarea voastră!***

- *Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului, au parte de altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie să o vestesc; și voi de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie am o răsplată. Chiar dacă-l fac de Sila, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, și să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie. Căci măcar că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor ca să câștig pe cei mai mulți. (1 Cor.9:13-18)*

Deci Pavel vrea să le immortalizeze modelul lui în mintea lor și pentru a preveni posibile atacuri ale denigratorilor. Ei l-au văzut pe Pavel și toată trăirea lui sfântă. Deci acuzele aduse lui nu puteau fi adevărate!

Este interesant cum începe capitolul 2. Pavel le aduce aminte că venirea lor la ei **nu a fost zadarnică**. La ce se referă Pavel? În ce sens nu a fost zadarnică? Din cele ce urmează se pare că Pavel afirmă că venirea lor nu a fost în van datorită faptului că ei au vestit Cuvântul lui Dumnezeu ca niște veritabili slujitori ai lui Dumnezeu, iar tesalonicenii au primit Cuvântul vestit de ei, nu ca pe cuvântul oamenilor ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel insistă mai întâi pe integritatea mesagerilor (el și Sila) și apoi pe receptivitatea ascultătorilor (tesalonicenii).

Înainte să vină în Tesalonic, Pavel a vestit Evanghelia în Filipi. În Filipi au avut parte de multe încercări: au fost acuzați pe nedrept și denigrați, au fost bătuți cu nuiele, cu multe lovituri și apoi aruncați în temniță și prinși cu picioarele în butuci. Au avut parte de aceste suferințe pentru că au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceste necazuri nu i-au descurajat în a continua să vestească Evanghelia. De fiecare dată cel rău a încercat prin tot felul de necazuri să îi descurajeze în a vesti Cuvântul. Dar ei știau că dacă se poziționează corect în fața atacului celui rău vor fi propulsați într-o nouă fază a lucrării. Astfel, acuzele false i-au dus în temnița din Filipi. Dar acolo Domnul a intervenit cu un cutremur de pământ și li l-a dăruit pe temnicer și pe toată casa acestuia. Suferințele nu au fost la întâmplare. Ele au avut un rod minunat! Aceasta nu înseamnă că a fost ușor. Pentru cine este ușor să fie acuzat pe nedrept, să fie bătut cu multe lovituri și să fie aruncat în temniță?

Pavel și Sila nu au intrat apoi în Tesalonic cu teamă și ezitare. Pentru ei suferințele din Filipi nu au fost o traumă ci o onoare. În temniță, când aveau picioarele în butuci, ei cântau laude Domnului! Astfel, în Tesalonic nu au fost dominați de teama că suferințele se vor repeta din nou. Ei au venit plini de încredere în Dumnezeu ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu în mijlocul multor lupte. Au avut parte de prigoană, acuze, false, amenințări și împotrivire și în Tesalonic. Dar ei au ales să proclame Evanghelia plini de încredere în Dumnezeu. Suferințele din Filipi nu au fost un prilej ca ei să își piardă încrederea în Dumnezeu. Ei știau că la aceasta au fost chemați și că este o onoare să suferi pentru Domnul. *Ei erau plini de îndrăzneală în Dumnezeu* – așa traduc propoziția alte versiuni. Elanul lor nu a fost tăiat. *Ei erau plini de îndrăzneală*. Îndrăzneala lor nu venea din ei înșiși, ci din Dumnezeu. De unde venea această consecvență și îndrăzneală a lor în ciuda opozițiilor permanente?

Pavel oferă răspunsul la această întrebare în v.3-4. Ei erau siguri de faptul că mesajul lor nu se întemeiază pe rătăcire, necurăție sau violenție. Ei știau că mesajul lor nu este o invenție a imaginației lor sau a altor rătăciți, și că nu este conceput nici cu motive necurate pentru a putea obține un câștig mârșav. Ei nu aveau ceva de câștigat de la oameni în urma propovăduirii Evangheliei. Dacă rostești un mesaj care este fals și despre care știi că l-ai inventat pentru a păcăli oamenii și a obține câștiguri de la aceștia, la un moment dat te lași cuprins de teamă și descurajare dacă acest mesaj îți aduce atâta ostilitate și suferință. Atunci ori renunți, ori schimbi mesajul. Dar Pavel și Sila au continuat să vestească mesajul cu îndrăzneală. Nimic nu i-a putut descuraja. De ce? Căci ei știau că mesajul nu este invenția lor, ci că este Evanghelia lui Dumnezeu pe care le-a încredințat-o Însuși Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Este o imensă onoare și responsabilitate ca Însuși Dumnezeu să îți încredințeze mesajul Evangheliei. Fiind împuterniciți de Dumnezeu Însuși ei căutau să placă lui Dumnezeu și nu oamenilor. Deși Pavel propovăduia oamenilor, el propovăduia Evanghelia înaintea lui Dumnezeu, știind că Dumnezeu este de față și îi cercetează inima. Versetele 3 și 4 susțin exact opusul față de acuzele celor împotriviți. Pavel a fost acuzat că este un nebun sau rătăcit sau că este un viclean care încearcă prin vorbe iscusite să obțină beneficii egoiste: aprecierea oamenilor și bunuri

materiale. Era vital pentru tesaloniceni să își aducă aminte că Pavel le vestea Evanghelia lui Dumnezeu și nu propriul mesaj sau propriul delir religios. Dar Pavel nu doar afirmă acest lucru, dar și aduce argumente pentru a-l susține. Argumentele au în vedere comportamentul lor în mijlocul tesalonicenilor. Deci el invocă argumente accesibile lor, el de fapt le reamintește de mărturia lor excepțională în mijlocul lor. Mărturia lor dovedește că ei au vestit cu curăție Evanghelia lui Dumnezeu.

Primul argument l-am și comentat deja: *perseverența mesagerilor în ciuda opozițiilor și suferințelor stârnite de mesaj*. Dacă Pavel era acuzat că el vorbește ca să placă oamenilor, acuza nu putea sta în picioare. Mesajul lui nu a plăcut oamenilor care l-au prigonit, dar el a continuat să nu placă oamenilor și a rostit același mesaj fără să îl modifice. El nu putea fi un viclean care își ajustează discursul în funcție de auditoriu. Era clar că el nu căuta să placă oamenilor, ci să fie fidel mesajului pe care i l-a încredințat Dumnezeu Însuși.

Al doilea argument îl constituie modul *în care Pavel le-a vestit Evanghelia*. Ei își puteau aduce aminte că Pavel nu a întrebuințat nici cuvinte măgulitoare și nici haina lăcomiei, și nu a căutat slavă de la oameni. Pavel nu a căutat să îi flateze, ci le-a vestit o Evanghelie care-i condamnă, care-i declară vinovați de moarte în fața Creatorului și care incrimină fără ocolișuri religia lor și modul lor de viață. Pavel nu căutat aprecierea oamenilor. Mesajul propovăduit de el nu era un mesaj comod ci stârnea mari împotriviri. Dacă vrei să primești aprecierea oamenilor predică o Evanghelie a relativismului moral și a umanismului, dar nu Evanghelia lui Hristos. Era evident că Pavel nu a căutat slava oamenilor. Pavel era conștient că putea cere cinste ca și apostol al lui Hristos. Cinstea putea să reprezinte chiar și sprijin material, căci Domnul a rânduit ca cel care propovăduiește Evanghelia să trăiască din Evanghelie. Dar Pavel nici măcar această cinste sau acest drept nu l-a cerut. El s-a făcut tuturor totul că să-i câștige pentru Hristos. El a renunțat chiar la drepturile sale pentru ei, deci era evident că nu urmărea un câștig de la ei. Dar dacă Pavel accepta atâtea suferințe pentru a vesti mesajul Evangheliei și motivația sa nu era slava oamenilor sau câștigul material, atunci ce îl motiva în lucrarea sa?

Al treilea argument ne răspunde la această întrebare. Pavel afirmă că motivația sa era *dragostea*. El îi îndeamnă pe tesaloniceni să își amintească nu doar ce NU a fost Pavel, dar și ce a fost Pavel. Afirmării de sine Pavel îi opune blândețea. Ești blând atunci când ai ieșit din competiția afirmării de sine și nu trăiești pentru numele tău, ci pentru Domnul și copiii Săi. În 1 Cor.13 descoperim că dușmanul feroce al dragostei este afirmarea de sine. Aceleași lucruri le putem face din dragoste sau din afirmare de sine. Îți poți da toată averea la săraci și trupul să fie ars și totuși să nu ai dragoste și să nu fii nimic. Iar blândețea este o caracteristică a dragostei. Motivația lui Pavel era dragostea pentru cei pentru care murise Hristos. De aceea el a fost în mijlocul lor ca o doică (mamă) blândă care își crește cu drag copiii. Dacă o mamă își hrănește pruncul, oare o putem bănui de vreun interes ascuns, sau că urmărește un câștig mârșav? Toți știm că o mamă are grijă de copiii ei din dragoste. La fel a fost și Pavel. Tesalonicenii erau copiii lui în Domnul? Cum să nu-i iubească? Cum să nu-i îndrăgească? Cum să nu le poarte de grijă? Tesalonicenii își puteau aduce aminte de grija lui Pavel pentru ei și de vorbele lui pline de blândețe și căldură. Aceste amintiri îi ajutau pe de o parte să înțeleagă cum trebuie ei să se comporte acum, iar pe de altă parte întăreau convingerea că Pavel le-a vestit Evanghelia **lui Dumnezeu**, și că nu este un impostor care le-a vestit învățături înșelătoare din interese ascunse.

Observ că în acest pasaj sunt două expresii care se repetă foarte des:

- Prima expresie este *știți* sau expresii similare:
 - Voi înșivă știți fraților (2:1)
 - Cum știți am venit plini de încredere (2:2)
 - În adevăr, cum bine știți (2:5)
 - Vă aduceți aminte, fraților, (2:9)
 - Voi sunteți martori (2:10)
 - știți iarăși (2:11)

Pavel folosește ca și argument amintirile lor. El știa că mărturia lui a fost fără pată în mijlocul lor și că această mărturie este esențială pentru ei. Pe de o parte Pavel întrupa Evanghelia. Ei nu aveau cunoștințe multe și nu aveau acces la Scripturi, dar îl văzuseră cu ochii lor pe Pavel. El era un model viu cu un impact deosebit, mai mare decât un set de porunci sau sfaturi. Nu era puțin lucru să stai în preajma unui apostol. A fi plăcut lui Dumnezeu pentru tesaloniceni însemna să calce pe urmele lui Pavel, și ei la rândul lor erau chemați să vestească Evanghelia altora. Ei nu trebuiau decât să urmeze pilda tatălui lor în credință. Ei deci, erau provocați să arate aceeași perseverență, aceeași consecvență, aceeași curăție și aceeași dragoste. Pe de altă parte credința lor în Evanghelia era legată de credibilitatea mesagerului. Dacă Pavel era încredințat, de fapt Evanghelia era încredințată. Temelia Bisericii este pusă de apostoli. Noul Testament nu era scris. Ei erau Noul Testament. Dacă apostolii nu erau credibili, atunci Evanghelia nu era credibilă. Pavel vrea să le amintească că el a fost un mesager credibil nu pentru a nu pierde aprecierile lor ci pentru a întări credința lor în Evanghelia.

Cum am comentat în cap.1, Pavel știa că cel rău vrea să le distrugă și răstălmăcească amintirile sfinte. și astfel, în spiritul cărții Deuteronom el le învătă amintirile pentru a păstra active resursele spirituale de care ei se bucurau. Ei nu văzuseră cele 10 urgii și nici Marea Roșie despicându-se dar îl văzuseră pe Pavel și propria naștere din nou. A-l vedea pe Pavel nu este puțin lucru. La fel cum nu este puțin lucru nici să te naști din nou. Pavel nu era un simplu misionar, el era apostolul neamurilor, el era cel mai de seamă dintre apostoli, dacă vreți. Pe el, și nu pe altul, Domnul l-a ales să fie o pildă pentru toți credincioșii (vezi 1 Tim. Cap.1). El este cel care a afirmat cu atâta îndrăzneală: *călcați pe urmele mele căci eu calc pe urmele lui Hristos!* El îl oglindea pe Hristos ca nimeni altul. A sta o zi în prezența lui Pavel valora poate mai mult decât a citi din Scriptură câteva luni. În Pavel aveai Evanghelia întrupată. La fel cum apostolii au văzut gloria Tatălui în Isus, la fel tesalonicenii văzuseră gloria Fiului în Pavel. Pavel era conștient de acest lucru, și fără să se mândrească, le întipărește adânc în memorie amintirile lor despre el însuși.

Dacă poporul Israel a ieșit miraculos din Egipt și apoi s-au întâlnit cu Domnul la Sinai și trebuiau să țină vie în memorie acești stâlpi de aducere aminte, tesalonicenii se născuseră din nou și petrecuseră 3 săptămâni cu Pavel. Nașterea din nou era ieșirea lor din Egiptul lumii acesteia, iar discuțiile cu Pavel, Sinaiul lor. Repet: a-l cunoaște pe Pavel, a putea relaționa cu el, nu era puțin lucru. Era cu adevărat un Sinai. Cu toții știm cât de greu este procesul întrupării. Avem poruncile, avem îndemnurile Scripturii, dar când este să le punem în practică adesea greșim sau ne îndoim și ne întrebăm: oare așa a trebuit să fac? Oare asta înseamnă a iubi? Oare am făcut bine ce am făcut? Tesalonicenii puteau răspunde

mai repede la aceste întrebări. Ei nu doar auziseră Evanghelia, ci prin Pavel ei VĂZUSERĂ Evanghelia! Era mai ușor pentru ei să trăiască Evanghelia. Nu este puțin lucru ca tatăl tău spiritual să fie apostolul Pavel. Fiecare copil este dependent de părinții lui și este foarte influențat de ei. Părinții pun puternic amprenta asupra copilului lor. De-abia în măsura în care copilul crește el poate, dar nu fără dificultate, să se sustragă influenței părinților și să schimbe cu mult efort ceea ce ei au așezat adânc în personalitatea lui. La fel este și în viața spirituală. Persoana prin care te întorci la Domnul, Biserica în care te naști din nou, prezbiterii acelei Biserici vor influența puternic primii tăi ani de credință în Domnul. La fel cum pentru un copil, părintele este Dumnezeu, este reperul, la fel este și pentru pruncii spirituali. Copiii vor îmbrățișa teologia și felul de purtare al părinților lor spirituali. Iată ce mare responsabilitate să fii părinte spiritual, și apoi și mai mare: să fii prezbiter. Părintele își influențează copilul chiar fără să vrea, fără să își propună, și chiar dacă și-ar propune să nu îl influențeze. Copilul soarbe ca un burete tot ce vede și aude de la părinte. De aceea putem afirma: cât de importanți sunt părinții! Dumnezeu este drept: *cui i se dă mult i se cere mult, iar cui i se dă puțin i se cere puțin!* În ce privește cât ni s-a dat două elemente sunt absolut determinante:

- familia biologică în care te-ai născut și ai crescut
- familia spirituală în care te-ai născut și ai crescut

Tesalonicenii avuseseră din acest punct de vedere un har unic: să audă Evanghelia de la cel mai de seamă dintre apostoli, de la cel care trăia cu putere Evanghelia! Observ cât de conștient era Pavel de aceste legități spirituale care explică strategia pe care o aplică în epistola sa. Iată principiile care ghidează această epistolă:

- experiența nașterii din nou este o resursă vitală, mai ales pentru un prunc spiritual care nu are un acces direct la Scripturi și la multă învățătură.
- modelul părintelui spiritual este o resursă vitală pentru cel de-abia născut la credință; copilul preia modelul părintelui spiritual care este reperul său principal în ce privește trăirea creștină.
- Pavel, fusese ales de Domnul să fie o pildă pentru toți credincioșii – a-l copia pe Pavel însemna în mod cert să pășești pe urmele lui Hristos.
- Resursele spirituale se pot pierde prin uitare; soluția este reamintirea.
- Mai întâi sunt păzite resursele spirituale deja existente și apoi sunt prezentate altele noi.
- Evanghelia nu poate fi desprinsă de mesager; subminarea credibilității mesagerului înseamnă de fapt subminarea credibilității Evangheliei.
- Alături de uitare, denigrarea mesagerului este o altă armă folosită de cel rău în războiul spiritual împotriva credinței. Soluția este: anticiparea denigrărilor și apărarea mesagerului.

A doua expresie care se repetă în acest pasaj este: ***Evanghelia lui Dumnezeu:***

- Să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu (2:2)

- Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia (2:4)
- Apostoli ai lui Hristos (2:6)
- Eram gata să nu vă dăm doar Evanghelia lui Dumnezeu (2:8)
- și vă propovăduim Evanghelia lui Dumnezeu (2:9)
- într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la Împărăția și slava Sa (2:12)
- când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu (2:13)
- I-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (2:13)
- ați călcat pe urmele Bisericilor lui Dumnezeu (2:14)

Temele care se repetă ne conduc către mesajul pe care Pavel vrea să îl accentueze. Este evident că 2:13 este un verset cheie în acest pasaj. Pavel vrea deci să le reamintească că Evanghelia vestită de ei este nu Evanghelia lor, ci Evanghelia lui Dumnezeu. Calitatea mesagerului nu face decât să indice adevărata sursă a mesajului: **Dumnezeu**. În cele din urmă mesajul și nu mesagerul este cel care mântuiește. Pavel vrea ca încrederea lor să fie așezată nu în mesager, ci în mesaj, acest fiind mesajul lui Dumnezeu vestit lor prin niște oameni. Pavel insistă că ei au fost trimișii Domnului, și au vestit mesajul Domnului, căutând să placă Domnului. Ei au primit Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, Pavel le reamintește acest lucru și vrea să îl întipărească adânc în mințile lor. Da, mesagerii am fost noi, niște oameni. Dar mesajul este cel ce vă mântuiește. Mărturia noastră de excepție în mijlocul vostru întărește în primul rând autoritatea mesajului. Pavel știe că mesajul nu poate fi desprins de mesager, dar el vrea ca dependența lor să fie de Domnul și de Evanghelia Sa, și nu de el însuși. El vrea ca încrederea lor să fie în Dumnezeu și nu în niște oameni. Pavel știe că este normală legătura dintre copii și părintele lor spiritual și că tesalonicenii au nevoie de slujirea lui pentru creșterea lor. El nu neagă aceste lucruri, dar vrea să îi crească spre maturitate și să așeze adânc încrederea lor în Domnul și în Evanghelia Sa. Iată ce le spune el cu altă ocazie Gălățenilor:

- *Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă evanghelie dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema! Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos. (Gal.1:6-10)*

Pavel știa că Evanghelia lui Dumnezeu este cea care mântuiește și dorea ca încrederea oamenilor să fie în Evanghelie și nu în el însuși. Cu toate acestea, el fusese ales să vestească Evanghelia. De aceea el trebuia să se apere și pe sine. Pentru noi acum este mult mai ușor. Noul Testament există și nu este scris de noi. Noi putem spune: nu ne credeți pe noi, ci cercetați Scripturile! Pavel nu putea spune acest lucru. Scriptura Noului Testament era Evanghelia predicată de el, căci pe el Domnul l-a ales ca să întregască

Cuvântul lui Dumnezeu. El știa că mesajul, deși este ceva în sine independent de mesager, nu putea fi desprins înainte ascultătorilor de mesager. Povara cădea pe umerii mesagerului. El putea spune: credeți Evanghelia vestită inițial de noi, și de noi înșine am contrazice această Evanghelie să fim anatema! El deci separă astfel mesajul de el însuși, dar nu îl poate separa total căci inițial tot el vestise Evanghelia. Lupta lui este și lupta noastră, dar intensitatea bătăliei este mai mică. Este adevărat că diavolul aplică aceeași metodă de denigrare sau pângărire a mesagerilor, și că oamenii resping mesajul că considerând că mesagerul nu este credibil. Dar partea bună este că sunt mai mulți mesageri și că Noul Testament există ca și carte veche independent de mesagerii acestui secol. Dacă un mare predicator cade rușinos în păcat, va aduce multă întristare și descurajare. Dar vor rămâne în picioare alți predicatori, iar noi vom putea afirma că el s-a abătut de la Evanghelie, dar nu că Evanghelia l-a dus în păcat. Noul Testament nu a fost scris de acel predicator și va supraviețui și fără el. În secolul 1 lucrurile stăteau altfel. Pavel (precum și ceilalți apostoli) purta povara celui căruia îi fusese încredințată Evanghelia. În cele din urmă noi credem Evanghelia vestită de Paul din Tars. Noi credem că este Evanghelia lui Dumnezeu, dar ea a ajuns la noi prin Pavel.

Revenim la mărturia lui Pavel și Sila din mijlocul Tesalonicenilor. Pavel insistă pe mărturia sa ca MESAGER. Aici este așezat accentul principal. Sunt incluse și alte elemente, dar Pavel subliniază în primul rând calitatea sa de MESAGER. El ar fi putut să insiste pe Pavel, omul, sau Pavel care relaționează etc. El insistă pe Pavel MESAGERUL, PROPOVĂDUITORUL. Iată câteva cuvinte și expresii care evidențiază ideea de MESAGER:

- Am venit să vă vestim Evanghelia (2:2)
- Propovăduirea noastră (2:3)
- Căutăm să vorbim (2:3)
- N-am întrebuințat vorbe măgulitoare (2:5)
- Să vă dăm nu doar Evanghelia (2:8)
- și vă propovăduiam Evanghelia (2:9)
- vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adevream (2:11)
- când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi (2:13)

Pavel nu a venit în primul rând ca să le ofere dragoste și afecțiune, ca să le rezolve problemele materiale sau relaționale, ci a venit în primul rând ca să le VESTEASCĂ Evanghelia. El nu a venit acolo ca să își facă prieteni noi sau noi parteneri de afaceri sau să le ofere servicii sociale. El a venit ca MESAGER. El a venit să le dăruiască Evanghelia lui Dumnezeu. Cred că versetul cheie al acestui pasaj este v.13. Miza bătăliei era ca ei să primească mesajul lui Pavel ca pe Cuvântul lui Dumnezeu și să îl păstreze ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Observ că această expresie și temă este prezentă și în cap.1. Într-adevăr:

1:6	2:13
<p>1. Și voi înșivă</p> <p>ați călcat pe urmele mele</p> <p>și pe urmele Domnului,</p> <p>întrucât</p> <p>ați primit Cuvântul,</p> <p>în multe neazuri,</p> <p>cu bucuria</p> <p>care vine</p> <p>de la Duhul Sfânt</p>	<p>1. De aceea</p> <p>mulțumim fără încetare</p> <p>lui Dumnezeu că,</p> <p>atunci când ați primit <i>Cuvântul lui Dumnezeu,</i></p> <p>auzit de la noi,</p> <p>I-ați primit</p> <p>nu ca pe cuvântul</p> <p>oamenilor,</p> <p>ci, așa cum și este în adevăr,</p> <p><i>ca pe Cuvântul lui Dumnezeu,</i></p> <p>care lucrează și în voi care credeți.</p>

Deci atât în cap. 1 cât și în cap.2 Pavel vrea să le întărească convingerea că ei cu crezut nu mesajul unor oameni, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceasta Pavel face apel la experiența lor, la memoria lor și le aduce două argumente principale:

- În cap.1 – impactul Cuvântului asupra lor
- În cap.2 – credibilitatea și integritatea mesagerilor

Într-adevăr în cap.1 Pavel insistă pe impactul Cuvântului asupra vieții lor. Cuvântul le-a fost vestit prin Duhul Sfânt, i-a născut din nou, a adus roada credinței, dragostei și nădejzii, i-a smuls din lumea idolilor și i-a adus în slujba Creatorului, le-a dat putere și bucurie în neazuri, le-a dat putere să mărturisească Cuvântul mai departe și a făcut ca mărturia lor să încurajeze creștinii de pretutindeni. Toate aceste lucruri ei le experimentaseră și aveau certitudinea că se alipiseră nu de un mesaj al oamenilor ci de mesajul lui Dumnezeu. În 2:13 Pavel subliniază: *Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.* O dovadă a faptului că mesajul lui Pavel era Cuvântul lui Dumnezeu era faptul că acesta era viu și lucra cu putere în toți cei care credeau în El. În cap.1 el le aduce aminte cum a lucrat cu putere acest Cuvânt în ei. Din Evanghelia după Ioan am învățat că Logosul lui Dumnezeu este VIU, este VIAȚĂ. Poți deci proba Cuvântul. Dacă vine din gura lui Dumnezeu, atunci el este VIAȚĂ DIN DUMNEZEU și Îl revelează pe Creator, împlinește setea sufletului după divinitate, aduce certitudine și iluminare, aduce transformare morală radicală, răscumpără relațiile și te provoacă la o alegere onestă însă fără a-ți strivi libertatea de alegere. Ei au experimentat puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viața lor și Pavel le aduce aminte de acest lucru în cap.1. Dar în cap.2 el le mai aduce un argument: integritatea și credibilitatea mesagerului. Face din nou apel la memoria lor și le aduce aminte de purtarea fără pată a lor în mijlocul lor. Este adevărat că readucerea aminte a modelului lui Pavel era o resursă în ce privește modul în care trebuia trăită Evanghelia.

Dar dincolo de acest lucru, purtarea fără pată a lui Pavel glăsuia cu putere că mesajul vestit de ei era mesajul lui Dumnezeu. Și aceasta pentru că Pavel trăia Evanghelia, era Evanghelia. Mesajul și mesagerul erau una, erau într-o armonie perfectă. Dumnezeu trăia prin Pavel. Pavel Îl vestea pe Hristos, iar Hristos căpătase cu putere chip în el. Pavel nu doar că nu putea fi acuzat de rătăcire, viclenie, șarlatanie sau interese ascunse, dar el însuși era o dovadă vie a puterii mesajului vestit de el. În primul rând, el însuși era transformat de Cuvânt. Este foarte sugestivă conjuncția **ȘI** din următoarea expresie din 2:13:

- Cuvântul lui Dumnezeu care lucrează **și** în voi în care credeți.

Cuvântul lucra în tesaloniceni dar nu doar în ei. În cine mai lucra Cuvântul? În v.14 Pavel menționează Bisericele din Iudeea care au biruit și ele prigoana și opoziția oamenilor. Cuvântul lucra nu doar într-un grup de oameni dintr-un oraș. Cuvântul lucra cu putere în oameni de pretutindeni. El aduce transformare radicală oricui care îl primea, indiferent de trecut, națiune sau poziție socială. Dar Cuvântul lucra și în Pavel și Sila. Mărturia lor fără pată nu era rodul eforturilor lor omenești ci rodul Cuvântului în viața lor. De aceea propovăduirea lor avea impact! Astfel, calitatea vieții mesagerilor era ea însăși o dovadă a puterii și autorității și veridicității mesajului lor. Putem spune că am mai identificat un motiv pentru care Pavel le readuce aminte de mărturia lor în mijlocul lor. Alături de reamintirea modelului pe care trebuie să calce, alături de prevenirea atacurilor denigratorilor, Pavel subliniază și **transformarea adusă de Cuvânt în viața mesagerilor**.

Mesajul era Cuvântul viu al lui Dumnezeu căci lucra cu putere

- în viața tesalonicenilor (cap.1)
- în viața mesagerilor înșiși: Pavel și Sila (2:1-12)
- în viața Bisericilor din Iudeea (2:13-16)

Într-adevăr, mărturia lui Pavel și Sila din mijlocul lor a fost excepțională. Să revenim la principalele elemente ale acestei mărturii sau principale calități ale mesagerului:

a) perseverența mesagerului: suportă prigoana din pricina mesajului (2:2)

Primul lucru pe care îl subliniază Pavel este reprezentat de suferințele îndurate de ei din pricina mesajului propovăduit. Pavel și Sila nu au primit bani, lux și apreciere din partea oamenilor din pricina mesajului vestit. Dimpotrivă! Au primit ură, acuze false, suferință fizică, privare de libertate, amenințare cu moartea. Cu toate acestea, mesagerii nu au dat înapoi, ci au continuat cu îndrăzneală și nădejde să propovăduiască Cuvântul. Faptul că unii l-au respins nu i-au făcut să descurajeze să Îl vestească altora. Ei se încredeau în Dumnezeu. Ei știau că nu Cuvântul e lipsit de putere, ci că inimile oamenilor sunt împietrite și că urăsc de moarte lumina. Perseverența lor era impresionantă pentru oricine, chiar și pentru cei necredincioși, și chiar pentru dușmanii lor. Oamenii știu că în spatele unui comportament de al semenilor este o motivație și se întreabă mereu: care este motivația din spatele faptelor semenilor mei? Ce îl motiva pe Pavel să îndure atâtea din pricina unui mesaj controversat când era extrem de simplu să nu mai vestească acest mesaj și să trăiască liniștit în mijlocul poporului lui?

b) Motivația mesagerului: nici rătăcire, nici necurăție, nici viclenie (2:3)

Oamenii caută tot felul de motivații ca să explice această perseverență impresionantă. Ce ar putea motiva un astfel de mesager? Ar putea fi rătăcirea. În istorie au existat tot felul de rătăcirii spirituale care au mînat tot felul de oameni în tot felul de acte și comportamente. Cei rătăciți și alienați perseverează și ei comportamentului lor. Dar Pavel nu putea fi considerat un rătăcit și un alienat. El avea un mesaj coerent și era un om responsabil și cu picioarele pe pămînt. O altă motivație ar fi putut fi necurăția. Pavel ar fi putut propovădui un mesaj care să îi justifice propriul comportament imoral. Există în istorie oameni care au vestit evanghelii care aprobau imoralitatea. Motivația ar fi în cazul acesta: justificarea propriilor acte imorale. Dar Pavel era un om integru și moral și mesajul său chema la cea mai aleasă moralitate pe care istoria a cunoscut-o vreodată. Standardele morale nu erau coborâte ci înălțate mai sus de cât au fost vreodată în istorie. O altă motivație posibilă ar fi putut fi viclenia, și anume existența unor motive ascunse. Pavel ar vesti un actor foarte bun care ar mima că este slujitorul Domnului pentru că ar avea motive ascunse, și ar căuta un câștig mărșav de la oameni. De regulă sunt avute în vedere două câștiguri: slava oamenilor și banii. Pavel nu putea fi acuzat de aceste interese. El explică în continuare de ce nu putea fi dovedit că este mînat de viclenie. El nu își ajustă mesajul pentru a primi aprecierea oamenilor, ci îl vestea în ciuda împotrivirilor oamenilor. Pavel nu primea nimic de pe urma predicării, ci lucra cu mâinile lui.

c) Motivația mesagerului: fiindcă Dumnezeu ne-a încredințat Evanghelia

Dacă Pavel și Sila nu puteau fi acuzați nici de rătăcire, nici de necurăție și nici de viclenie, atunci ce îi motiva să persevereze în propovăduirea mesajului Evangheliei? Răspunsul lor este foarte simplu: fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia. Ei erau slujitorii lui Dumnezeu care căutau să îi fie plăcuți lui Dumnezeu. De aceea, chiar dacă erau disprețuiți de oameni ei aveau putere să predice în continuare Evanghelia. Pavel resimțea ca pe o imensă onoare și responsabilitate faptul că Dumnezeu i-a încredințat Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede. Ea izbăvește sufletele eterne ale oamenilor și le așează pe scaunul de domnie al Domnului. Evanghelia este cel mai prețios mesaj din întreaga lume, este cea mai mare comoară a Universului. Și această comoară a fost încredințată apostolilor pentru ca aceștia să o păstreze neîntinată și să o vestească cu îndrăzneală tuturor oamenilor. Iată de ce Pavel nu se lasă intimidat de împotriviri, nu ajusta mesajul după preferințele auditorului și se purta aspru cu trupul lui și își apăra până la sânge integritatea. Lui îi fusese încredințată Evanghelia prin descoperire dumnezeiască (vezi Gal. Cap.1 și Efeseni cap.3) și el a fost ales de Domnul ca să întregească Cuvîntul lui Dumnezeu (Coloseni cap.1). Onoarea și responsabilitatea era imensă. El nu era doar un credincios care s-a întors de mai mulți ani la Domnul și mărturisea pe Domnul. El era apostol, el a fost ales pentru a așeza odată pentru totdeauna temelii Bisericii din toate veacurile. El nu își permitea să greșească, să dea înapoi, să se lase pîngărit de cel rău și să scadă astfel credibilitatea Evangheliei. În Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și științei și este taina ascunsă din veacuri în Dumnezeu dar descoperită acum sfinților Lui. Pavel era conștient de ce anume i s-a încredințat. El era permanent în veghere și păzea cu toată puterea ce i-a încredințat Domnul. Era vorba de cuvintele vieții, de cuvintele care mîntuiesc. În mod cert noi nu suntem încărcăți cu aceeași responsabilitate pentru că temelii a fost pusă de Pavel, dar noi trebuie doar să reafirmăm. Dar și noi suntem onorați de chemarea lui Dumnezeu să fim martori ai lui și responsabili de modul în care vestim Evanghelia în comunitatea noastră și generațiilor viitoare. Slujba împăcării a fost încredințată Bisericii și nu îngerilor. Responsabilitatea este imensă pentru Biserica lui Hristos din toată istoria. Indiferent de secol, responsabilitatea și onoarea este fără margini pentru fiecare Biserică locală. Pavel și

apostolii au murit de mult. Urmașii lor au murit și ei, și la fel mulți din stâlpii spirituali ai secolului 20 și din părinții noștri spirituali. Acum suntem noi. Acum e rândul nostru. Nouă ne-a încredințat Domnul în acest secol Evanghelia vestită de apostoli. Oare ce vom face? Oare cum o vom predică? Oare vom deznădăjdui? Oare vom da înapoi? Oare vom fi fideli mesajului? Oare vom rămâne integri și ne vom lupta până la sânge împotriva păcatului? Oare vom munci pe brânci pentru a redescoperi Evanghelia și o vom vesti curată și cu pasiune? Oare vom deveni una cu mesajul astfel încât mesajul să aibă putere și să dărâme zidurile de apărare ale vrăjmașului? Acum e rândul nostru. Oare mai resimțim onoarea și responsabilitatea de a fi primit slujba împăcării?

d) Motivația mesagerului: *nu slava oamenilor*

Pavel insistă că el nu vestea Evanghelia pentru a căuta slava oamenilor. El nu a conceput un mesaj atractiv pentru a se bucura de popularitate. El era prigonit din pricina mesajului crucii. În nici un caz nu putea fi acuzat de obsesie pentru popularitate. Tesalonicenii își puteau aminti faptul că Pavel nu a întrebuințat cuvinte măgulitoare și nici haina lăcomiei. El nu a căutat un câștig de la ei: nici de natură materială și nici lauda lor. Cum spuneam mai sus, Evanghelia are un mesaj care deranjează, care condamnă, care te confruntă cu durerosul adevăr despre tine. Prin Evanghelie află că nu ești deloc o persoană bună, ci cel dintâi păcătos, vinovat de moarte care ești pe deplin responsabil de starea ta spirituală și meriți din plin iadul etern! Aceste adevăruri nu pot fi considerate linguşeală sau vorbe măgulitoare.

e) Motivația iubirii: *blânzi ca o doică*

Dar Pavel și Sila nici nu erau niște fanatici religioși care jigneau pe toți prin aroganța lor și striveau cu adevărul sufletele oamenilor. Ei au fost plini de blândețe, ca o doică ce își crește cu drag copiii. Cine ar putea acuza o doică sau o mamă că își hrănește copiii din interes? Era absolut normal ca Pavel să fie blând ca o doică, deoarece acesta reflecta mesajul Evangheliei sale. El trăia ce spunea. Pe de parte, Evanghelia îl declară și pe el un păcătos care este mântuit doar prin harul lui Dumnezeu. Astfel el ieșise din competiția afirmării de sine și nu putea fi nici mândru, nici arogant, nici însuflețit de spirit de judecată. Pe de altă parte, Evanghelia sa afirma cât de prețios este fiecare suflet și cât de mult iubește Domnul fiecare om. Era deci firesc ca el să fie blând cu ei și să le arate preocupare și atenție. Doica acceptă faptul că ține în brațe un prunc vulnerabil care nu știe prea multe și care este foarte sensibil și solicită o atenție specială. Pavel nu era un rătăcit sau un fanatic religios. El știa că lucrează cu suflete și nu cu cărămizi. Blândețea este esențială în slujirea sufletelor. Ce rostești din Evanghelie, cum rostești și când rostești. Pavel era credincios adevărului, dar ținea cont de sensibilitățile și limitele pruncilor săi spirituali. El avea blândețea, grija și răbdarea unei doici care își crește cu drag copiii. Și dacă pruncul dă mâncarea din gură afară, doica nu-i dă una peste față. Ci îl șterge cu drag și încearcă din nou cu și mai multă blândețe să îi dea din nou o guriță de mâncare. Și dacă pruncul plânge doica nu se enervează ci îl leagă cu drag. Pavel era conștient că ei se întorseseră la Domnul din iad, că erau prunci și că necesitau multă atenție și multă slujire. Pavel le oferă atenția și se poartă cu ei cu multă grijă, dar nu pentru că avea un interes ascuns, ci pentru că ei erau copiii lui spirituali. De multe ori oamenii nu cunosc realitatea dragostei necondiționate și dacă o persoană se comportă frumos cu ei, ei se gândesc: oare ce urmărește de la mine? Pavel s-a comportat extrem de frumos cu tesalonicenii. Oare el avea vreun motiv ascuns? Nu! El era doica ce își creștea cu drag copiii.

f) Motivația iubirii care se sacrifică: *dăruirea vieții*

Dragostea de Dumnezeu se reflectă în dragostea de semenii. Cum am mai spus, Pavel nu strivea sufletele în Numele Dumnezeului Său cum este scris: *În Numele Domnului îi tai în bucăți!* Motivația sa era dragostea și el afirmă cu claritate acest lucru. Conform Evangheliei sale fiecare suflet este iubit de Domnul și ajunge în iad dacă nu crede în Evanghelie, oare cea mai mare dovadă de dragoste nu este atunci vestirea Evangheliei? Oare ce dovadă mai mare de dragoste era faptul că ei erau gata să-și dea și viața pentru tesaloniceni? Faptul că Pavel și Sila au venit la ei și au rămas la ei ca să le vestească Evanghelia, era însoțit de riscul de a fi întemnițați și omorâți. Pavel și Sila și-au riscat efectiv viața pentru a le vesti Evanghelia. Ce le-ar mai fi folosit banii lor sau aprecierile lor dacă ei ar fi fost omorâți de prigonitori? Nu era evident că motivația lor era dragostea, și nu orice dragoste, ci o dragoste care se sacrifică, ce este gata să își dea viața pentru ei! Și într-adevăr nu este mai mare dragoste a unui prieten decât să își dea viața pentru prietenii lui. Pavel afirmă: *atât de dragi ne ajunseseși.* Pavel i-a iubit înainte de a-i cunoaște, dar a crescut în dragoste pentru ei în măsura în care i-a cunoscut și a văzut receptivitatea lor față de Evanghelie. Pavel era uman, relaționa și creștea în dragoste față de semenii. Pavel trăia de fapt Evanghelia făcând-o credibilă. Evanghelia sa era o Evanghelie a iubirii. Ce credibilitate putea să aibă Evanghelia dacă el nu era plin de dragoste? Și oare Evanghelia nu vorbea despre cineva care și-a dat viața pentru ceilalți? Pavel urma mesajul Evangheliei fiind gata să moară pentru cei din Tesalonic. Iată de ce avea putere mesajul său, căci mesajul și mesagerul erau una.

g) Motivația iubirii care se sacrifică: *lucram cu mâinile noastre*

Iubirea lor era o iubire autentică care se sacrifică. Pe de o parte ei își riscau viața, iar pe de altă parte lucrau cu mâinile lor și zi și noapte pentru a nu fi povară pentru nimeni dintre ei. Deși ca apostoli ai lui Hristos ar fi putut să ceară cinste și Domnul a rânduit ca cine propovăduiește Evanghelia să trăiască din Evanghelie, Pavel a renunțat la acest drept. Deși Domnul și-a asumat responsabilitatea pentru acuzele de genul: ei vestesc Evanghelia pentru bani, pentru că sunt leneși, nu știu să muncească ci doar să dea din gură!. Pavel a renunțat la acest drept pentru a nu da apă la moară nici măcar acestei acuze răutăcioase și evident nefondate. Acest lucru presupunea mari sacrificii. Ei lucrau cu mâinile lor, și ziua și noaptea. Era ca și cum ar fi acceptat două joburi. Pe de o parte, lucrau pentru a avea ce mânca, iar pe de altă parte vesteau Evanghelia oamenilor. Timpul lor liber nu era pentru relaxare și odihnă, ci pentru slujire. Cu siguranță că erau oameni echilibrați care știau să se odihnească și să respecte limitele trupului lor, dar viața lor era o viață de osteneală, de slujire, de sacrificiu. Pavel nu putea fi acuzat că disprețuiește munca, că trăiește pe spinarea altora, că este doar un palavragiu care nu știe să facă nimic. El lucra cu mâinile lui și se întreținea singur. În dragostea sa pentru oameni el nu a făcut doar ce i s-a poruncit să facă, doar ce era dator să facă. El a făcut mai mult de atât și a renunțat la drepturi importante pentru a câștiga pe cât mai mulți pentru Hristos. El întrupa de fapt mesajul Evangheliei. Hristos nu era obligat să moară pentru noi. Nu era o datorie să se întrupeze pe pământ. El a renunțat la dreptul de a fi la dreapta Tatălui și a ales să se întrupeze și a murit de bunăvoie pentru noi. Pavel urma modelul lui Hristos renunțând la drepturile lui și sacrificând totul pentru Evanghelie. El putea rosti: M-am făcut tuturor totul. Oare noi am făcut TOTUL pentru aproapele nostru? Oare am făcut totul pentru TOȚI de lângă noi? Oare am făcut TOTUL măcar pentru cineva de lângă noi?

h) Integritatea mesagerului: purtare sfântă, dreaptă și fără prihană

Purtarea lor a fost sfântă, dreaptă și fără prihană. Mesagerii au fost integri. Ei împlineau ce propovăduiau. Ei puteau spune că în relația cu tesalonicenii au fost fără pată. Evanghelia lui Hristos este o Evanghelie a sfințeniei. Mesagerul trebuie să fie sfânt după cum mesajul este sfânt, pentru ca mesajul să aibă putere. Pavel nu era doar plin de dragoste, dar și plin de sfințenie. Dragostea autentică se depărtează de fărâdelege și nu se bucură de rău ci de adevăr. Sfințenia înseamnă curăție: curăția gândurilor, a relațiilor, a raportării la lucrurile materiale. Cel rău încearcă adesea să pângărească mesagerii. Acesta trebuie să se lupte până la sânge pentru apărarea integrității. Curăția sexuală și curăția în raportarea la bani sunt două domenii importante asupra cărora trebuie multă veghere și luptă spirituală. Mulți viteji din mesagerii Domnului au fost trântiți la pământ prin păcate sexuale sau financiare. Evanghelia este o evanghelie a dragostei dar, și o Evanghelie a sfințeniei. Mesagerul trebuie să întrupeze atât dragostea cât și sfințenia. O dovadă a integrității lui Pavel a fost spiritul nepărtinitor. El afirmă că nu a vrut să fie sarcină ***nici unuia*** dintre ei și că a fost un tată pentru ***fiecare*** dintre ei. Uneori anumiți oameni ne sunt mai simpatici, sau ni se par mai interesați și interacțiunea cu aceștia ne oferă mai multă satisfacție relațională. Alții sunt mai puțin simpatici și chiar incomozi și ne pun răbdarea la încercare. Ei dau naștere adesea la tensiune relațională. Pavel a fost ca un tată pentru fiecare din ei oferindu-le atenție și slujire necondiționată. Este cu adevărat un model vrednic de urmat.

i) Motivația iubirii: ca un tată cu copiii lui

Ultima metaforă pe care o folosește Pavel este: ca un tată cu copiii lui. Doica iubește și îngrijește, tatăl sfătuiește, mângâie, îmbărbătează și adevărește. Este a doua metaforă prin care Pavel le explică faptul că ei sunt copiii lui spirituali și că el s-a raportat la ei cu dragoste părintească. În relația cu cei care sunt la început trebuie avut un echilibru. Dacă nu li se oferă atenție, aceștia se consideră neglijați și abandonați. Dacă li se oferă prea multă atenție devin suspicioși: oare de ce se preocupă așa de mult de mine? Pavel s-a preocupat foarte mult de ei și le și explică de ce: nu am ceva de câștigat, dar voi sunteți copiii mei! Nu este dreptul unui tată să își iubească pruncii și să aibă grijă de ei? Poate fi suspectat un tată de interese ascunse? Tesalonicenii nu gândeau așa, dar Pavel anticipează atacurile denigratorilor. El folosește aceste metafore pentru a proteja relația frumoasă și curată de tată și fiu dintre ei.

Observ faptul că Pavel insistă foarte multă pe curăția MOTIVAȚIEI mesagerilor. Diavolul speculează prin bârfe și denigrare tocmai zonele ascunse, care pot fi verificate mai greu. Și cum se spune, cine știe ce poate ascunde inima unui om? Pavel știa că cel rău va aduce bârfe și speculații cu privire la motivația mesagerilor. Dar nu se lasă intimidat. Pavel aduce argumente clare și verificabile care dovedesc cu tărie curăția motivației lor.

Este o provocare pentru noi faptul că Pavel a ales să lucreze cu mâinile lui și nu a acceptat suport financiar din partea Bisericii pe care le planta. În 1 Cor.9 ni se spune că el a renunțat la acest drept de dragul Evangheliei și că ar prefera mai degrabă să moară decât să îi ia cineva pricina de laudă. Cu alte cuvinte, această alegere era extrem de importantă pentru el. Pavel este modelul nostru. La început ne putem întreba dacă nu cumva el a exagerat, dacă nu cumva a încercat ca Uza să sprijine carul lui Dumnezeu. Să alegi să muncești cu mâinile tale și în același timp să fii și misionar este ca și cum ai avea simultan două job-uri. Înseamnă un imens sacrificiu și Pavel a ales acest sacrificiu de o viață? Ne întrebăm: oare nu ar fi fost mai eficient dacă ar fi acceptat sprijin financiar din

partea fraților? Ar fi putut accepta sprijin financiar doar din partea fraților maturi care nu l-ar fi suspectat de interese ascunse. Și-ar fi putut găsi un singur sponsor din frații bogați care s-au întors la Domnul și care ar fi considerat o mare onoare să susțină din belșugul lor pe cel mai de seamă misionar al tuturor timpurilor. Pavel a ales însă această viață de sacrificiu pentru toată viața sa de misionar. Este interesant că deși a făcut acest lucru pentru a nu putea fi acuzat de interese financiare, el tot a fost acuzat de acest lucru. În 2 Corinteni descoperim acest lucru. Este adevărat că el răspunde acestei acuze aducându-le aminte că muncea cu mâinile lui și se întreținea singur. Dar acuza și bârfa nu a putut fi evitată chiar dacă lucra cu mâinile lui. Mulți puteau afirma că primește pe ascuns bani la fel cum și în ziua de azi mulți pastori evanghelici sunt bănuți că au conturi secrete în bancă. Deci de ce totuși a făcut Pavel această alegere pe care el o considera pricina sa de laudă?

Știm că era bine dacă accepta susținerea financiară din partea bisericii, dar mai știm că el a făcut mai bine pentru că nu a primit această susținere, deoarece el este modelul nostru. Oare pilda sa ne sugerează că ar fi mai bine pentru toți lucrătorii din toate secolele să renunțe la dreptul lor în Evanghelie? Înclin să cred că aceasta ar fi o eroare. Acești lucrători au mai mult timp să studieze, să se roage, să scrie cărți, să slujească, să predice, să consilieze tocmai pentru că sunt full time în lucrare. Apoi, Însuși Mântuitorul în cei 3,5 ani de lucrare nu a lucrat cu mâinile lui pentru a se întreține, ci primea ajutor financiar de la oamenii pe care îi slujea, iar Iuda ținea punga în care se adunau aceste donații. Atunci cum să ne raportăm la modelul și alegerea lui Pavel? Înclin să cred că Pavel a făcut alegerea din pricina slujbei speciale și unice pe care el a făcut-o în istorie, și anume aceea de a așeza temelia Bisericii. El a fost apostolul neamurilor iar Noul Testament a fost scris în cea mai mare parte de el. El era celibatar și nu avea grija unei familii. El a considerat că este de bun augur această jertfă pentru că lui i-a încredințat Domnul Evanghelia. Noi înșine am primit Evanghelia prin Pavel. Nu cred că Pavel prin exemplul lui sugerează de fapt lucrătorilor din toate timpurile că de fapt este MAI BINE și MAI EFICIENT să urmeze alegerea lui. El face această alegere având în vedere lucrarea specială pe care el a primit-o.

În schimb 1 Cor.9 înalță principiul după care el s-a ghidat: renunț și la drepturile mele **dacă** acest lucru ajută pentru înaintarea Evangheliei și sunt gata să mă fac tuturor totul pentru mântuirea lor. De fapt cred că accentul cade pe principiu și nu pe alegerea în sine. Principiul trebuie aplicat de fiecare lucrător în parte în funcție de specificul lucrării lui. Unii pot repeta ad literam chiar alegerea lui Pavel. De exemplu, dacă cineva devine misionar într-o zonă în care toți liderii religioși sunt disprețuiți că nu muncesc și că trăiesc pe spinarea altora, atunci, deși nu este obligatoriu, este mai eficient ca misionarii trimiși în acea zonă să muncească cu mâinile lor și să nu primească nici un fel de sprijin financiar. Sunt alte culturi în care este considerat normal ca un preot sau pastor să fie sprijinit de comunitatea pe care o slujește. Aici nu cred că este înțelept a se urma alegerea lui Pavel ad literam. Dar se poate ține cont că denigratori vor fi mereu și că finanțele vor fi mereu un subiect sensibil. Și de aceea este înțelept că lucrătorii să aleagă un trai decent, dar să evite un nivel de trai mult mai ridicat decât cel al comunității. Chiar dacă sunt binecuvântați material de Domnul e mai bine să păstreze un trai de viață asemănător cu cel al comunității pe care ei o slujesc și dacă au mai mult din partea Domnului să dăruiască celor ce nu au. Dar sunt și alte drepturi la care putem renunța de dragul Evangheliei.

Fiecare lucrare are specificul ei, dar cred că vor apărea contexte în care vom putea repeta cu înțelepciune și echilibru alegerea lui Pavel, și anume aceea de a renunța **de**

dragul Evangheliei la drepturi pe care ni le dă Domnul. Mare atenție să nu se facă acest lucru din mândrie, fanaticism religios și râvnă lipsită de înțelepciune. La drepturile noastre se poate renunța atunci când se oferă un ajutor real înaintării Evangheliei. Dacă nu se oferă acest ajutor, atunci e mai bine să ne păstrăm drepturile și să nu facem sacrificii inutile și care nu sunt după voia Domnului.

Pavel încheie secțiunea dedicată credibilității mesagerilor printr-un pasaj dedicat denigratorilor mesagerilor. După ce le reamintește că ei au primit Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu el subliniază din nou dovada acestui fapt: ei au suferit din pricina Cuvântului. Și în cap.1 el subliniază că ei au suferit din pricina Cuvântului. Primirea Cuvântului cu bucurie în mijlocul suferinței era o dovadă a puterii Duhului Sfânt care lucra în ei. Pavel le reamintește că ei nu sunt nici singurii, nici primii care au suferit din pricina Evangheliei. Bisericile din Iudeea au pășit cu mult timp înaintea lor pe drumul suferinței. Este important să știi că nu ești singurul care umblă pe calea crucii. Sfinții Domnului din toată lumea îmbrățișează aceeași soartă. Pavel nu alege la întâmplare tocmai Bisericile din Iudeea. El știa că prigoana din Tesalonic - deși aplicată de cei din Tesalonic - era inițiată de Iudei. Pavel știa că Iudeii sunt cei care îl denigreză cel mai mult și care inițiază principalele atacuri teologice împotriva credinței în Hristos Isus. Pavel evidențiază mai întâi că nu toți Iudeii sunt împotriva lui Isus. Sunt iudei care suferă de dragul lui Isus. Apoi, le face o caracterizare majorității Iudeilor care nu credeau în Isus. Pavel vrea să le deschidă ochii cu privire la adevărata stare spirituală a Iudeilor ca nu cumva să se lase impresionați de falsa lor religiozitate. Faptele lor vorbesc mai mult decât vorbele lor sau religiozitatea lor. Pavel invocă faptele lor care îi demască, care demonstrează că ei nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, că sunt vrăjmași Domnului. Într-adevăr poporul ales a fost unul din cele mai încăpățanate popoare din istorie. Deși, a primit resurse spirituale mai mult decât orice alt popor, el s-a opus cu tărie voii lui Dumnezeu și planului Lui. După cum Ștefan îi caracterizează atât de bine în Fapte 7:

- *Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât, voi care, ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o!* (Fapte 7:51-53)

În Fapte 7 Ștefan demonstrează că istoria poporului ales este o istorie a răzvrătirii. De fiecare dată când Domnul aduce o nouă fază a revelației și vroia să îi ducă în următoarea etapă a planului Său, ei se împotriveau Lui și prigoneau trimișii și izbăvitorii Acestuia. Iudeii au prigonit pe proroci, au omorât pe Domnul Isus, au prigonit pe apostoli și i-au împiedicat să vorbească Neamurilor ca să fie mântuite. De aceea, Pavel îi numește vrăjmași ai tuturor oamenilor. Cel mai mare dar pentru Neamuri este Evanghelia. Ea este singura care poate mântui. A opri pe apostoli să vestească Evanghelia reprezintă cea mai mare crimă împotriva umanității. Iudeii s-au întrecut în fărădelege și răzvrătire și au pus vârf păcatelor lor. Nu doar că nu au primit Evanghelia dar s-au luptat din răspuțeri pentru a împiedica Neamurile să o primească.

Întunericul spiritual din poporul Iudeu este dincolo de orice imaginație. El este proporțional cu mărimea resurselor primite. Este posibil ca tocmai mărimea resurselor să fi generat acest întuneric, în sensul că revelația produce împietrire dacă ea nu este primită cu o inimă deschisă. În cazul în care ea este respinsă, ea produce o împietrire cu atât mai mare cu cât revelația este mai intensă. Deci, atenție la revelațiile minunate primite de la Domnul! *Cui i se dă mult, i se cere mult.* Lor li s-a dat mult. Ei au respins Logosul, și

atunci un ocean de întuneric le-a înrobbit mințile. Am citit recent *Istoria războiului iudeilor împotriva romanilor* scrisă de Josephus Flavius. Josephus descrie istoria lui Israel și conflictele și alianțele lor cu romanii începând cu anul 167 î. H și încheind cu anul 70 d.H. Dacă citești istoria lui Israel din anul 167 î.H. (perioada în care Antioh Epifanes IV a pus stăpânire pe Ierusalim pentru 3,5 ani), și anul 4.Î.H (anul nașterii Domnului) pur și simplu te îngrozești de realitatea spirituală din mijlocul poporului iudeu. Erau atât de lumești! Trăiau efectiv pentru această lume, pentru acum și aici. Erau efectiv ca neamurile trăind pentru lumea de acum. Această perioadă se caracterizează printr-o permanentă luptă pentru putere. Mita, minciuna, crima, trădările, omorârea rudelor celor mai apropiate, cumpărarea funcției de mare preot, erau la ordinea zilei. Iudeii erau într-o permanentă luptă între ei pentru putere. În contextul acestei lupte, unii dintre ei au chemat puterea romană în ajutor și așa au pus stăpânire romanii pe Iudeea. Regii și marii preoți ai iudeilor erau realmente o rușine. Alături de această ancorare în veacul de acum, se mai poate observa și o religiozitate fanatică. Lumescul coexistă cu o religiozitate fanatică. Evangheliștii surprind cât se poate de bine realitatea spirituală din mijlocul poporului evreu. Când Isus le-a spus că au tată pe diavol, el nu a glumit. Pur și simplu erau niște slujitori ai acestui veac îmbrăcați în hainele religiozității. Nu avea în ei nici o fărâmbă de dragoste sau teamă de Domnul. Interesele lor primau mai presus de toate. Pentru aceste interese erau în stare să facă orice. Nu este de mirare că L-au omorât pe Isus și nici faptul că plănuiau fără nici cea mai mică ezitare să îl omoare și pe Lazăr cel înviat. Omorârea celor care stăteau în calea intereselor lor era ceva firesc. Și pentru tot ce făceau găseau justificare în legea lor, astfel încât crimele lor le făceau în Numele Domnului.

Nu este de mirare că ei așteptau un Izbăvitor politic și nu aveau nici cea mai mică perspectivă spre ideea unei vindecări spirituale și a cunoașterii Dumnezeului celui viu. După ce citești istoria lui Israel din perioada 167-4 î.H. conștientizezi că Isus nu putea fi decât respins și omorât de acest popor cufundat în împietrire și răzvrătire. Nu degeaba Mântuitorul îi muștră cu atâta asprime pe Farisei. Ei erau efectiv lupi îmbrăcați în haine de oaie, slujitori ai diavolului care purtau mantaua religiozității. Mântuitorul îi vede mai jos decât Sodoma și Gomora. El spune că dacă ar fi făcut minunile Sale în Sodoma și Gomora de mult acestea s-ar fi pocăit în sac și cenușă. Este interesant că și Josephus, când descrie căderea Ierusalimului din anul 70 d.H. afirmă că nelegiuirile poporului său au întrecut cu mult pe cele ale Sodomei și Gomorei. După ce am citit istoria lui Israel din această perioadă și am înțeles și mai bine adâncimea împietririi lor, mi s-a părut realmente o risipă ca Fiul lui Dumnezeu să fie trimis la acest popor. Da, mi s-a părut o risipă și ceva de neînțeles. Într-adevăr Isus și-a limitat lucrarea în mijlocul poporului evreu. El însuși a spus că a fost trimis la oile risipite ale lui Israel. Trăirea Fiului pe pământ: **cel mai mare dar pentru omenire!** El reflecta toată gloria Tatălui, cuvintele Lui erau viața din Dumnezeu și minunile Sale au curs cu abundență. Și toate acestea în mijlocul celui mai răzvrătit popor, popor care a călcat în picioare și apogeul revelației și L-a răstignit pe Domnul slavei! Și totuși Tatăl L-a trimis pe Fiul la ai Săi... Pare o risipă de neînțeles, o mutare de șah din partea lui Dumnezeu pe tabla istoriei de neexplicat. Sunt mai multe variante de răspuns pentru dezlegarea acestui mister. Menționez doar una: Domnul a dorit ca slujba împăcării să fie dată Bisericii. Isus a fost modelul. Modelul a fost așezat în contextele cele mai dificile și potrivnice, tocmai pentru ca Biserica să găsească o puternică îmbărbătare în încercări privind la Isus. Și într-adevăr: ce poate fi mai greu decât să fii martor al lui Dumnezeu în mijlocul unui asemenea popor?

Atenție deci, la revelațiile primite din partea Domnului. Ne aducem aminte ce am învățat din Isaia în capitolele 6-9. Cuvântul rostit din partea lui Dumnezeu nu poate

rămâne neutru: fie mântuiește, fie împietrește. Cu cât revelația este mai mare cu atât este împietrirea mai mare în cazul călcării revelației în picioare. Atenție la procesul apropierii de Domnul. Cu cât ești mai aproape de El cu atât focul Lui te mistuie mai repede, cu atât responsabilitatea este mai mare și cu atât mânia Lui te poate răpune. Ne aducem aminte de Nadab și Abihu care au adus foc străin și au fost mistuiți într-o clipită de focul Domnului. A fi mai aproape de Domnul înseamnă o imensă onoare, dar și o imensă responsabilitate. Statutul de popor ales este un privilegiu, dar acest privilegiu se poate întoarce împotriva ta ca un bumerang. Și așa a fost și la poporul evreu. Ei au fost aleși de Domnul pentru o lucrare specială, dar alegerea a fost spre pieirea lor. Cu cât te apropii mai mult de Domnul cu atât trebuie să fii mai în veghere. Intri în noi dimensiuni ale războiului spiritual, iar războiul spiritual nu iartă. Deși este mereu harul iertării și recuperării, se va plăti scump pentru fiecare neveghere. Persistarea în neascultare însă va fi fatală. A fi mai aproape de Domnul nu înseamnă că poți lăsa acum garda jos și să fii mai relaxat. Înseamnă a veghea și mai atent asupra inimii tale ca nu cumva ea să te abată de la Domnul, iar mânia Acestuia să te lase în voia minții tale blestamate. Pocăiește-te, deci degrabă de fiecare dată când greșești și veghează înzecit asupra gândurilor, sentimentelor și alegerilor tale. Fii sfânt după cum Domnul este sfânt!

Pavel vorbește deschis despre răzvrătirea iudeilor. El nu vroia să îi denigreze, dar știa că tesalonicenii au nevoie de aceste adevăruri pentru a nu se lăsa intimidați de denigrările și atacurile teologice din partea Iudeilor. Mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Nu acest lucru i-a învățat Pavel însuși? Dacă ei îl judecau cu această legitate pe Pavel, trebuiau să îi judece și pe ceilalți mesageri cu aceeași legitate. Deci, ce conta ce mesaj mai spuneau Iudeii dacă ei erau cei care au pus întotdeauna vârf păcatele lor. Pavel nu denigreză denigratorii dar rostește adevărul despre aceștia și îl rostește cu întristare și durere în inimă (vezi Romani 9.1-3).

Pavel amintește și de dreapta judecată a lui Dumnezeu: Dar, la urmă, i-a ajuns judecata lui Dumnezeu! Cred că această afirmație este o afirmație generală ce are în vedere atât trecutul cât și viitorul. De fiecare dată când Iudeii au pus vârf păcatelor lor, Domnul a revărsat asupra lor asupra Sa judecată. Vechiul Testament abundă de judecățile Domnului asupra poporului Lui. În secolul I iudeii au pus vârf ca niciodată păcatelor lor. Ei au reprezentat principalul OBSTACOL în calea Evangheliei. După dărâmarea Ierusalimului și a Templului din anul 70 d.H. un jug foarte greu a fost luat de pe umerii creștinătății. Și în secolul I ei au fost ajunși de judecata lui Dumnezeu. Josephus Flavius descrie războiul iudeilor cu romanii din anii 66-70 d.H. care își atinge apogeul în dărâmarea Ierusalimului. Josephus însuși este îngrozit și spune că asemenea nenorociri nu au mai venit niciodată peste nici un popor și peste nici o împărăție. Suferințele îndurate de Iudei au fost dincolo de imaginație. Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Vine și momentul judecății. Cine este înțelept se teme de aspra judecată a Lui! Când citești nenorocirile care s-au abătut asupra iudeilor în anii 66-70 descoperi cu uimire că ei au primit de fapt ce au făcut ei înșiși lui Isus și apoi creștinilor. Cu altă ocazie vom dezvolta acest subiect.